

**HJELP TIL Å KUNNE FORBEREDE SEG TIL
SKRIFTEMÅLET
FOR Å VINNE AVLAT VED FEIRINGEN
AV DE HELLIGE THÉRÈSE, LOUIS OG ZÉLIE
I FORBINDELSE MED RELIKVIEVALFARTEN**

I. OM AVLAT

FRA ENCHIRIDION INDULGENTARIUM, IV ED. 1999, NR. 21

§ 1 Delvis avlat gis til troende som på en helgens minnedag, fest eller høytid ifølge Kirkens liturgiske kalender, ber med andakt til helgenens ære den kirkebønn som Missalet gjengir, eller en annen bønn som har kirkelig godkjennelse.

§ 2 Dessuten, for å oppmuntre de troende til å ære de nye hellige og salige, gis det en gangs fullstendig avlat til dem som med tro og andakt: – **besøker de kirker eller oratorier/kapeller der en høytidelig feiring for helgenene holdes og samtidig resiterer et Fadervår og Trosbekjennelsen.**

I forbindelse med relikvievalfarten gis det altså fullstendig avlat. Følgende artikkel er ment å gi en dypere forståelse for hva avlat faktisk er, slik at vi kan verdsette denne gaven som det er gitt Kirken å formidle.

II. KIRKEN OG HELLIGHET

KIRKEN OG HELLIGHET

Det Annet Vatikankonsil: Dogmatisk konstitusjon om Kirken – *Lumen Gentium*, kapittel 2. Guds folk

Til alle tider og i alle folkeslag er hver den som frykter Ham og gjør rettferdighet (jf. Apg 10,35), Gud velbehagelig. Det har imidlertid behaget Gud å helliggjøre og frelse menneskene, ikke enkeltvis og uavhengig av hverandre, men ved i samle dem til et folk som skulle erkjenne Ham i sannhet og tjene Ham i hellighet.

I kraft av det sakramente som gjør dem til symbol på og deltagere i en enhet og den fruktbare kjærlighet som består mellom Kristus og Kirken (jf. Ef 5,32), hjelper de kristne ektefeller hverandre på veien til hellighet ved sitt ekteskap og ved i fellesskap å oppdra de barn som Gud skjenker dem. De har altså sin egen nådegave innen Guds folk, i sin egen stand og livsform (jf. 1Kor 7,7). Av ekteskapet oppstår nemlig familien, hvor nye borgere blir født til menneskesamfunnet, og disse blir igjen i dåpen ved Den Hellige Ånds nåde gjort til Guds barn, så Guds folk vedblir å bestå ned gjennom tidene. Også hjemmet utgjør likesom en kirke, og i denne må foreldrene, gjennom ord og gjerninger, bli troens første vitner for sine barn. De skal oppmuntre den enkeltes personlige kall, med særlig omsorg dersom det er et hellig kall.

Alle kristne, støttet av så mange og store midler til frelse, er kalt av Herren, uansett posisjon eller stand og hver på sin måte, til å være fullkomne av den hellighet ved hvilken Faderen selv er fullkommen.

ZÉLIE OG LOUIS MARTIN

ET FINTFØLENDE, GJESTFRITT OG SJENERØST PAR

Fra Ordensgeneralens brev i anledning helligkåringen av Louis og Zélie Martin, P. Saverio Cannistrà OCD, Roma, 18. Oktober 2015

Ekteparets gjensidige kjærlige respekt og takknemlighet overfor hverandre øste de også ut over sine barn i form av den moralske og åndelige næring de trengte for å vokse som gode mennesker. Utad viste dette seg som veldedighet; å ta imot de fattige og hjelpe dem som led. Ekte kjærlighet til Gud betyr også ekte kjærlighet til sin neste, og særlig den som er i nød.

I Zélie og Louis liv er det mange vakre episoder som vitner om hvor dedikerte de var til å gjøre det beste for sin neste; – De ansatte i blondeverkstedet deres ble behandlet som deres egne barn (*Familiekorrespondanse*, 29) – fordi de var lemmer på Kristi kropp, og dermed særlig dyrebare for Gud (jf. *Evangelii gaudium*, 24.178). De viste omsorg for hele personen, både kropp og sjel, noe som viste seg i gode lønninger for de ansatte, at de var velkomne til bords; at de gav husly

og omsorg til de hjemløse og sørget for å tilkalle prest ved alvorlig sykdom, de hjalp en venn i pengenød og gjorde hva de kunne for å glede andre, trøstet en som var rammet av sorg, besøkte de syke.

Den oppmerksomheten ekteparet Martin viet til de fattige, er en del av deres fattigdomsvei, som innprentet den sanne betydning av Jesu nærvær og Evangeliets sannhet i døtrenes sjel. Deres nøysomhet var ikke gnienhet, men det motsatte av en holdning der hjertet har en tendens til å lukke seg og være gjerrig på egen tid, egen energi, egne åndelige og materielle ressurser. Den gledfylte fattigdom som gjør mennesket rikt, næres ved å forstå at rikdom består i å motta Kristi nåde, idet vi ser og innser at vi er svake og skyldige, ved å motta Guds barmhjertighet, leve i enhet med Ham, forent med våre søsken som vi elsker: «Min Gud, hvor trist er ikke et hjem uten religion!! Hvor skremmende er ikke døden i et slikt hjem! [...] Jeg håper at Gud viser barmhjertighet overfor denne fattige kvinne; hun ble så dårlig oppdratt at hun er unnskyldt.» (*Familie korrespondanse*, 145); «Jeg ber mye til Sankt Josef for faren til en tjenestekvinne, som er alvorlig syk. Det ville gjøre meg trist hvis denne fattige mann skulle dø uten å skrifte» (*Familie korrespondanse*, 195); «Jeg har hatt det så vanskelig at jeg selv har blitt syk [...] men likevel måtte jeg holde meg på bena flere netter på rad for å pleie den syke tjenestekvinnen» (*Familie korrespondanse*, 123). «Før han gikk sin vei, sa jeg til ham at han fikk komme så ofte han ville, men han kom aldri. Endelig, på begynnelsen av vinteren, traff din far han på en søndag når det var veldig kaldt: Han var barfot og hakket tenner. Full av medlidenhet overfor denne stakkar prøvde han på alle mulige måter å ordne en plass til ham på hospitet.» [...] «Din far har ikke gitt opp: Han ville ta seg av denne situasjonen og har brukt hele sin energi for at han skal få en plass på *Les Invalides*» (*Familie korrespondanse*, 123).

KILDEN TIL DERES LIV I HELLIGHET

Fra Ordensgeneralens brev i anledning helligkåringen av Louis og Zélie Martin, P. Saverio Cannistrà OCD, Roma, 18. Oktober 2015

Helligkåringen av ekteparet Martin viser alle familier, men først og fremst, kristne familier, skjønnheten i det daglige liv. Når man tar imot sin egen historie fra Guds hender og overgir den til Gud i trygg forvissning om at det klokeste og enkleste i alt, er å forsone seg med

Guds vilje og forberede seg på å bære sitt kors så modig man kan (*Familie korrespondanse*, 51); å akseptere Guds vilje på en sjenerøs måte, uansett hva den måtte være, siden det alltid vil være det beste for oss. (*Familie korrespondanse*, 204).

Indre fred, en evne til å kunne møte livets utfordringer på en positiv måte med trofasthet og besluttsomhet, evnen til generøst å sette andre før seg selv i et forhold slik som i ekteskapet mellom Zélie og Louis og deres forhold til barna, er ikke en frukt av spesielle nådegaver eller mystiske opplevelser. Den kommer fra deres seriøse betraktning av Guds vilje og overgivelse til den med ro, fra deres dype deltagelse i Kirkens liv, daglig deltagelse i Eukaristien og Den hellige kommunion, tilbedelse av Jesus og hans trofaste kjærlighet ofret i den konsekrede hostien, fra personlig bønn og bønn som familie samlet rundt Jomfru Maria, fra karitativt arbeid som de med glede deltok i selv om de hadde mange andre forpliktelser. Og i alt dette alltid ha tid til å lytte til døtrene, være klar til å irettesette dem både mildt og bestemt, fortelle dem om Jesu liv, ha omsorg for deres indre ved å forberede i dem rom for Gud, i en holdning av tillitsfull overgivelse til hans skjulte og konkrete nærvær. Å føle seg verdsatt og respektert i sin ulikhet, sett på som ubetinget god også når ens egen tilstand egentlig er en kilde til lidelse – dette er en arv av velvære og som er av evig verdi for den som mottar det. Det er en menneskelig erfaring at jo nærmere man kommer Guds blikk, jo mer åpner hjertets dør seg slik at man kan løpe av gårde på veien til hellighet. Det viser historien til denne familien oss tydelig.

Det livet i ivrig søken etter forening med Gud og Maria som Louis og Zélie så eksemplarisk viser oss, er det mest verdifulle budskap de har etterlatt seg til sine døtre og til oss.

**SKRIFTESPEIL I LYS AV
DEN FORBEREDENDE NOVENEN FØR
HELLIGE THÉRÈSES OG HENNES FORELDRES
RELIKVIEVALFART**

**OM NÅDE TIL Å BLI PREGET AV
DEN ÅNDELIGE BARNDOM – ÅNDENS FRUKTER:**

Men Åndens frukt er: kjærlighet, glede, fred, overbærenhet,
vennlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse.

Gal 5,22–23

• **YDMYKHET OG TILLIT:**

- Svarer jeg på Guds nådegaver ved å overgi meg til Jesu egen styrke med ydmykhet og tillit?
- Skaper jeg et tillitsfullt hjem der man lærer å vandre med Jesus og i hans etterfølgelse?
- Bruker jeg alle livets omstendigheter til å vokse i tillit, med et barns ydmyke holdning, til Gud og til nesten?
- Forsøker jeg i min avmakt, som lille Thérèse, å ikke unnlate «å gjøre et eneste lite offer» og å gjøre det av kjærlighet?

• **TÅLMODIGHET OG OVERBÆRENHET:**

- Bærer jeg i kjærlighet, i familien og i fellesskapet, over med andres forskjeller, svakheter og mangler?
- Stoler jeg helt og fullt på Jesu kraft og ber om den når min tålmodighet settes på prøve?
- Ber jeg om tålmodighet og kraft til å bære dagens byrder når jeg lider på kropp eller sjel?
- Er jeg tålmodig med meg selv og vender om når jeg har falt?

- **GLEDE**

- Forbereder jeg meg, som lille Thérèse, til det dype møtet med Jesus i den hellige kommunion og lar jeg ham fylle mitt hjerte med glede?
- Er håpet om himmelens glede til trøst og glede for meg når jeg lider og sørger?
- Velger jeg for Jesu skyld å glemme meg selv for å glede de andre?
- Ser jeg at barn er livets glede og bidrar jeg med hjelp og visdom til å kunne oppdra barna med himmelen som mål?
- Holder jeg meg trofast til Jesus og bærer, som Han, de kors som kommer på min vei, slik at jeg med ham får del i Oppstandelsens glede?

- **VENNLIGHET**

- Viser jeg, i min familie og fellesskap, at vi er sanne brødre og søstre av den Oppstandne Herre gjennom vennlige ord og gjerninger?
- Ber jeg om det overnaturlige blikket for å se at min neste er en kjær søster eller bror?
- Er jeg åpen og vennlig også mot dem som ikke tilhører min familie eller fellesskap?
- Velger jeg å vise vennlighet også mot dem det ikke faller meg naturlig å like?

- **GODHET OG BARMHJERTIGHET**

- Er jeg oppmerksom på og takknemlig for Guds kjærlighetsfulle godhet som jeg møter i mitt liv?
- Lar jeg Guds barmhjertighet, som jeg har blitt styrket av i skriftemålets hellige sakrament, bli synlig for dem jeg møter, særlig i min familie?
- Finner jeg min styrke i bønn og offer?
- Lar jeg meg fylles og ledes av Den Hellige Ånd, slik at den kjærlighet Gud har elsket meg med blir min drivkraft og at Åndens frukter kommer min neste til gode og Gud blir forherliget?

- Er jeg åpen for å møte Guds egen godhet i andre, han som ydmyker seg og kommer oss nær?

- **TROFASTHET**

- Forstår jeg ekteskapets sakramentale verdighet og at dette sakramentet er ment til å forme oss til helgener?
- Vender jeg meg til Gud for å få kraft til å forbli trofast i kallet når jeg blir prøvet?
- Velger jeg i hverdagens små hendelser å forbli trofast mot Gud, hans Kirke og mine forsett?
- Velger jeg på nytt å komme til å tro på den trofaste kjærligheten når jeg har blitt sviktet?

- **SELVBEHERSKELSE**

- Forstår jeg mitt edle kall og våger å leve det ut?
- Lar jeg meg inspirere til kjærlighetsoffer etter Sta. Thérèses forbilde?
- Gjør jeg som Sta. Thérèse i vanskelige situasjoner: forventer alt fra Jesus?
- Lar jeg lede meg av Den Hellige Ånd i bønn og gjerning?

- **FRED OG OVERGIVELSE**

- Takker jeg Gud for alt som skjer, for alt han tillater?
- Lever jeg med blikket festet på himmelen, og med føttene på jorden?
- Tar jeg min tilflukt til Jomfru Maria, hun som stod under korset, for så å bli tatt opp i himmelen?
- Tømmer jeg mitt hjerte for alt som ikke behager Gud?
- Overgir jeg i Guds hender alt som har vært, det som er nå, og det som skal komme?

- **KJÆRLIGHET**

- Åpner jeg mitt hjerte og tar Jesus imot i Den hellige messe?
- Engasjerer jeg meg av hele mitt hjerte for min neste, uten krav eller grenser?
- Tar jeg del i Den hellige messe så ofte jeg kan, og tar jeg Messens selvutgytende liv med i hverdagen?
- Åpner jeg meg for den etterlengtede nåden Guds viser oss ved lille Thérèses pilegrimsferd gjennom Norden?

**FOR Å OPPNÅ FULLSTENDIG AVLAT MÅ DE
GENERELLE BETINGELSER OPPFYLLES:**

1. Gå til skrifte – ta imot Botens sakrament og være frigjort fra synden i sitt indre.
2. Delta i feiringen av Den hellige messe – motta Den hellige kommunion.
3. Be for paven og pavens intensjoner.

SKRIFTEMÅLET

Ingen synd er så stor at Gud ikke kan tilgi den.

GÅ TIL SKRIFTESTOLEN, KNEL OG BEGYNN MED:

«Jeg bekjenner for Gud og for deg som prest mine synder.»
Du kan fortelle når du skriftet sist og deretter bekjenne dine synder.
Om nødvendig hjelper presten deg ved å stille spørsmål.

DU KAN AVSLUTTE SLIK:

«Jeg angre alle mine synder og ber om bot og syndsforlatelse.»

Kom, la oss gjøre opp vår sak! – sier Herren.
Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø;
om de er røde som skarlaget, skal de bli hvite som ull.

Jesaja 1,18